

Hollandse Luchten III: De Radicalisering van Sadettin K. Sadettin Kirmiziyüz

Een levensgrote tank bezet het podium. Ingepakt in wit plastic, ziet hij er even vervaarlijk als lachwekkend uit. Een zelfbouwpakket? Oorlog of terrorisme als een 'wit product'? Sadettin Kirmiziyüz pulkt eraan als aan een weifelende gedachte waarmee hij speelt. De tank is een hersenspinsel, de mogelijks agressieve vorm die zijn opgestapelde ervaringen in Nederland hebben aangenomen. Zal hij het er eindelijk eens uitknallen? Of houdt hij het verdoezeld, omzwachteld, ingepakt? Stukje bij beetje komt het eruit: zijn groeiende frustratie over hoe onze mediawerkelijkheid het conflict in het Midden-Oosten kadreert, en ook de dagelijkse omgang in Nederland elektrificeert en simplificeert. Sadettin heeft het als Turks-Nederlandse moslim en theatermaker steeds laten passeren, zegt hij. Zijn wapens waren ironie en zelfspot: je toegangsticket tot het normale leven in een westerse consumptiestaat. Maar helpt dat nog, als het blauwe schijnsel van de aanslagen in Parijs intussen terugkaatst op het vredige gezicht van een slapende baby, je eerste kind?

De Radicalisering van Sadettin K. is een solo in de ware zin van het woord: een zelfondervraging als voor de spiegel, in een wereld die van elke individu vraagt om het verschil te maken. Hoe dan? Hoe meegaand? Hoe tegendraads? Dit is lang niet de eerste theatervoorstelling die de confrontatie aangaat met de impact van het Syrische conflict op onze eigen steden. Maar uitzonderlijk is hoe persoonlijk Sadettin Kirmiziyüz die trillingen opvangt en terugkaatst naar de zaal. Hoe breed hij de zaak tegelijk opentrekt: van de uitgetekende geschiedenis van het Ottomaanse Rijk tot alledaagse confrontaties op de trein. Hier zie je de artistieke verzoening van een Discordiaanse traditie met de drive van een veel jongere generatie om weer vrijuit verhalen te vertellen over de grote wereld, door een eigen kleine bril.

De Radicalisering van Sadettin K. is van de hele selectie wellicht de voorstelling die het meest '2016' voelt. Geen bom in je gezicht, maar een sluipende bespiegeling, over alle tikkende klokken onder een samenleving die uiteen lijkt te scheuren in een 'wij' en een 'zij'. Kirmiziyüz doet wat theatermakers in zo'n situatie horen te doen: terug het 'ik' bevragen.